

**ОСОБЛИВОСТІ СОЦІАЛЬНОЇ АДАПТАЦІЇ ПІДЛІТКІВ
З ПОРУШЕННЯМИ ОПОРНО-РУХОВОГО АПАРАТУ**

Проблема соціально – психологічної адаптації підлітків з порушеннями опорно–рухового апарату являється однією з головних. Суспільство чітко розуміє, що така проблема існує, однак спостерігається недостатня кількість психолого–педагогічних програм, які сприяють адаптації таких людей.

Аналіз свідчень про характер соціальної мікросфери в якій розвиваються підлітки з порушеннями опорно–рухового апарату показав, що частіше всього зустрічається такий тип виховання, як гіперопіка, в результаті чого у підлітка формуються риси емоційної і соціальної незрілості, підвищеної самооцінки, поява егоцентричних установок. Також може спостерігатися гіпоопіка. Результат – формування негативного образу «Я», що виявляється в неприйнятті себе, відчутті неповноцінності.

Як показує досвід, деякі підлітки з інвалідністю, маючи потенційну можливість брати активну участь в житті суспільства, не можуть її реалізувати. У зв'язку з відсутністю належної фінансової підтримки з боку держави, такі люди не мають можливості повноцінно харчуватися, навчатися та розвиватися. Ця ситуація являється наслідком

Взаємовідносини підлітків з інвалідністю зі здоровими людьми є дуже важливим фактором соціальної адаптації. Однією з головних потреб підліткового віку є потреба у спілкуванні з однолітками, яку не можуть замінити батьки. Для підлітків з фізичними відхиленнями таке спілкування попередить виникнення відчуття власної неповноцінності, позитивно відобразиться на емоційному та розумовому розвитку. Результати спостережень Г. Алфєрової та І. Гілевич свідчать, що здорові люди приймають людей з порушеннями у розвитку, як партнерів, що потребують допомоги.

Важливим є використання інклюзивного виховання, метою якого є створення такого суспільства, в якому всі люди, незалежно від наявності чи відсутності порушень в розвитку зможуть приймати активну участь в житті суспільства, робити свій вагомий внесок в його розвиток. Інклюзивне виховання допомогло б вирішити ряд проблем, таких як забезпечення навчання, спілкування, інтеграція у суспільство.

Однак цього практичного не відбувається, що пов'язано зі сприйняттям дітей з інвалідністю як неповноцінних, позбавлених багатьох можливостей, при чому такі стосунки передбачають високу відповідальність та коректність. Важливою є також корекційна робота у групах, з використанням різних прийомів – ігротерапії, піскової терапії, танцювально – рухової терапії тощо, проведення різноманітних свят та заходів.